

పరివర్తన

తనన:

కుమారి బలసు సరళ

గోటుముందు అగిన బండినుండి దిగాడు ర.

ఎద్దుల సవ్యడి విన్న మంజుల కిటికీలోనుండి తొంగి చూచింది.

సన్నగా, ఎత్తుగా, చామనచాయతో నున్న రవి బండి దిగి లోపలికి రావడం గమనించి ఆమె ప్రక్కకి తొలిగింది.

హాలులోనికి అడుగుపెట్టిన రవి ఆశ్చర్యపోయాడు. 'ఇంటిలో అలికిడి లేదే! ఎవరూ లేరా?' బయటికి అనేకాడు.

'వారు ఊరిలో లేరండీ!' సన్నటి గొంతుకతో తలుపు చాటునుండి సమాధాన మిచ్చింది మంజులి.

అపరిచిత కంఠ రవిని క్షణకాలం విస్మయం చెంది 'మా బాబాయి ఎక్కడికి వెళ్ళాడండీ?' ప్రశ్నించాడు రవి.

'వారు ఖమ్మం వెళ్ళారు.'

'ఎప్పుడు వస్తాడో?'

'బహుశా: రాత్రికి రావచ్చు. మీ...రూ...?' ఆలోచనలో ఆపింది మంజుల.

'నేను రామయ్యగారికి అన్నకొడుకునండీ! మరి... మీ...రూ...?' అయోమయంగా ప్రశ్నించాడు రవి.

'నేనా? వారి క్రీమతిని! సిగ్గుతో సమాధాన మిచ్చింది ఆమె.

నిర్విణ్ణుడయ్యాడు రవి.

'కాళ్ళు కడుగుకోండి.' చెంబుతో నీరు అందిసున్న మంజులను చూపి, తేరుకుని, ఆమె చేస్తున్న అతిథి సత్కారాలను సేవిస్తూ, ఆలోచనలో పడ్డాడు.

'బాబాయి మళ్ళీ వెండి చేసుకున్నాడా? అయినా... ఇంత వయసులో... అరవై ఏండ్ల వయసులో వున్న బాబాయి... ఇరవై సంవత్సరాల యువతిని వెండి చేసుకోవడమా? ఘోరం!'

గుమ్మానికి ఆనుకుని నిలబడిన మంజులని పరీక్షగా చూశాడు పచ్చగా, బొద్దుగా విప్పారినబంతి పువ్వులా.. వుండనుకున్నాడు.

నాలుగు నిమిషాల కాలం ఇద్దరి మధ్య మానం రాజ్యం చేసింది.

అది భరించలేని రవి ముందుగా పటకరించాడు.

'ఏమైనా పుస్తకాలున్నాయండీ?'

'తెచ్చిస్తాను!' అంటూ కొన్ని వారపత్రికలు, రెండు నవల్లు ఇచ్చి, వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళింది మంజుల.

రవి పుస్తకంలోని పేజీలు తిరగేమండగా... 'అరే! ఎప్పుడాచచ్చావు?' అంటూ పటకరించిన తన బాబాయిని చూడగానే... అతనికి సంతోష మనిపించలేదు.

అడిగిన ప్రశ్నలకి ముభావంగానే సమాధాన మిచ్చాడు.

రాత్రి భోజనాలయిన తరువాత మాటల్లో రామయ్య గారు అన్నారు. 'రవీ! పదిహేనురోజుల వరకు నేను ఇంటికి రాను. కంట్రాక్టు పనులమీద హైద్రాబాద్ వెళుతున్నాను. నేను వచ్చేవరకు మీ పిన్నికి నువ్వే తోడుగా వుండాలి!'

తన బాబాయికి అంగీకారంగా తలాడించాడు రవి. ఉదయం లేవగానే ఇల్లంతా కలియ చూశాడు.

'మీ బాబాయిగారి కోసమాండీ? వారు చీకటితోనే వెళ్లిపోయారు!' మంజుల చిరునవ్వుతో సమాధాన మిచ్చింది.

ఆమె నవ్వు అతని మనసుకి హాయినిచ్చినట్లంది. రెండురోజులలో... రవి. మంజుల మధ్య పరిచయం బాగా పెరిగింది.

ఆ పరిచయం వారిద్దరి మధ్య... క్రమంగా - స్నేహంగా మారింది.

ఇద్దరిమధ్య చాలా కబురు దొరుతుండేవి. రాజకీయాలు, పనిమాలలు, సాహిత్య విషయములు గురించి చర్చించుకుంటూ వుండేవారు.

నేటి సంఘ వాతావరణాన్ని, స్వార్థపూరితమైన కొందరి మానవుల నైజాన్ని విమర్శించేవాడు రవి.

రవి మాటలు మంజులను ఆకట్టుకున్నాయి. అతడంటే ఆమెకు వినలేని గౌరవం కలుగ జొచ్చింది.

ఒక రాత్రి రవికి నిద్ర మెలుకవ వచ్చింది, చుట్టూ పరికించి చూశాడు.

మంజుల హాలులోనే తనకు దూరంగా మంచమీద పడుకుని, గాఢనిద్రలో వుండడం గమనించాడు.

కిటికీలోనుండి వీచిన చల్లనిగాలి రవి శరీరానికి తగిలి గిలిగింతలు పెట్టినట్లయింది. అతని శరీరం వేడికోసం, వెచ్చదనం కోసం విపించసాగింది.

నెమ్మదిగా లేచాడు. మంజులని సమీపించాడు. ఆమె ముఖం మీదికి వంగాడు. అతని క్యాస వేడిగా, అవిరిగా తగలడంతో... మంజులకి మెలుకవ వచ్చి చూసింది.

తనని అందుకోవాలనే కాంక్షతో వున్న రవిని చూడగానే కంగారు పడుతూ అడిగింది. 'మీరా? ఏమిటి?'

'మంజూ! కదలకు! తేవకు! నీవు నాకు కావాలి! కాదనకు!'

'చీ! బుద్ధితేదూ? ఇలాగేనా చేయడం?' కనిరింది మంజుల.

'మంజూ! నీ యవ్వన ప్రాయాన్ని... ఆ ముసలాయనికి భారపోయకు. నీకు తగిన ఈడుగల జోడిని నేను! ఎందుకలా వినుక్కుంటావు? నిన్ను నాదానిగ చేసుకుని, స్వర్గ సౌఖ్యాలు చవి చూపిస్తాను.' ఆమెకు నచ్చ చెప్పబోతు తున్నాడు రవి.

'మెడిసెన్ చదువుతున్నవాడివి! పరాయివాని భార్యను కోరడం మీకు ధర్మమా? ఆందులో... నేను మీ చిన్నాన్న భార్యను!

'హా! చిన్నాన్న! తన కూతురు ఈడుగలదానివి భార్యగా పొందడం ఆయనకు ధర్మమా?' కసిగా అన్నాడు రవి.

'వారిని మీరేమైనా... అంటే నేను సహించలేను. వారు నా భర్త! నామెడలో తాళికట్టినవారు.. ఎలాంటి వారయినా... వారు నా దేవుడు! నా ప్రత్యక్ష దైవం! నాపతికి నేను ద్రోహం చేయను. నీత, ఆనసూయ మొదలైన పతివ్రతామతలు అను ఆదర్శంగా పెట్టుకుని బ్రతుకు తాను. ఇంకెప్పుడూ... ఇలాంటి పిచ్చి పనులు చేయడానికి చూడకు.'

మంజూ! అనవసరంగా ఎందుకు వల్లిస్తావు ఈ కబుర్లు? తన స్వార్థం కోసం, తన సౌఖ్యం కోసం నిన్ను పెండ్లి చేసుకున్న ఆ ముసలాయన నీకు దేవమా? నీ నిండు జీవితాన్ని బలిగొన్నవాడు... నీకు దేవుడా?

'మిమ్మల్ని నమ్మి, నాకు తోడుగా వుండమని వుంచినందుకు... ఇదా మీ నిర్వాహాహము. చనువుగా వుంటు నాన్నగదాని... నన్ను పతనం చేయాలనీ... నా పాతి వ్రత్యాన్ని మలిన పర్చాలనీ... చూస్తున్న మీ కంటె నీచుడు ఇంకొకడు వుండబోడు! మీరు స్వార్థపరులు! అందితే... అనుభవిద్దా మనుకునే రకం! ఛీ! ఆసహ్యంతో చూసింది ఆమె.

రవి నిలద్రొక్కుకున్నాడు.

తేబులుమీద నున్న తన నూటుకేసుని అందుకుని వడివడిగా బయటికి నడిచాడు.

గేటు దాటుతున్న రవిని చూస్తూ నిశ్చేస్తురాలయింది మంజూ.

* * *

వేసవికాలం రానే వచ్చింది. ఎండలు తీక్షణంగా కాగున్నాయి.

కాలేజీకి సెలవు లివ్వడంతో రవి తన స్వగ్రామం చేరుకున్నాడు.

సాయంత్రం చల్లటిగాలిలో మల్లె పందిరి క్రింద వాలు కర్చిలో జారగిల బడ్డాడు.

మల్లెల మధుర వాసనలు రవికి మంజూలని గుర్తింప చేశాయి. వెళ్ళి చూడాలనుకున్నాడు.

మరునాడు బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

వసాతాగడపలో నిలబడిన మంజూల చిరునవ్వుతో ఆతనిని ఆహ్వానించింది. 'అబ్బా! ఎన్నాళ్ళకి దర్శన మిచ్చారు? ఈలోపుగా... నేను గుర్రే రాలేదా?'

రవి ఆశ్చర్య చకితుడయ్యాడు. 'ఆమె తనవి తుమించిందా? ఆప్పటి తన ప్రవర్తన ఆమె మర్చిపోయిందా? ఆతనికి కొంచెం సిగ్గు కలిగి నట్టయింది.

'మీ బాబాయిగారు ఊరిలో లేరు. వారు ఎప్పుడూ.. అంటేగా! నెలకి సగంపైగా రోజులు కేంపుల్లోనే వుంటారాయే! వారి దృష్టిని బాంక్ బాలెన్సు ఆకరించి నంతగా... మరేదీ... ఆ కట్టుకోదు. న్యాపారపు దృష్టి మరి!' అంటూనే మంజూల గలగల నవ్వింది.

రవి కూడా ఆమెతో శృతి కలిపాడు. ఆతని హృదయం తేలికయినట్టయింది.

ఆ రాత్రి భోజనాలయిన తరువాత వసారాలో తన కని పరచిన మంచమీద విశ్రమించాడు.

మంజూకోసం చాలానేపు ఎదురుచూశాడు. వస్తే... సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుందామనీ!

నిరీక్షించి... ఎంతకీ రాకపోయేసరికి... ద్రాజీవికి బానిసయ్యాడు.

'రవీ! రవీ!' అని తట్టి, శేపుతున్నట్టయి కన్నులు తెరిచి చూశాడు.

మంజూల తన మంచమీద కూర్చుని, తన కన్నుల లోకి... ఎదో... ఆశతో... కాంక్షతో... అరిసున్నట్లు వున్న... ఆమె నేత్రాలని చూడగానే ఆతను విస్మయం చెందాడు. 'మంజూలా! ఏమిటిలా?'

'రవీ! లేచి లోపలికిరా! చెబుతామ!'

ఆమెని అనుసరించి, గదిలో అడుగు పెట్టాడు.

'మీకోసమే అమర్చాను!' అంటున్న మంజూల మాట విని గదిని పరిశీలించి చూశాడు.

పట్టి మంచానికి అండమైన సిల్కు తెరలు వ్రేలాడు తున్నాయి. మంచంమీద పరచిన పువ్వుల దుప్పటినుండి కునేగా పరిసుళం గదిని వ్యాపింప చేస్తోంది.

సమీపంలోనే అగరువత్తు వెలిగించబడిన స్థవరు వాజు!

రవికి ఆమోమయంగా తోచి, మంజూలని కన్నుల తోనే ప్రశ్నించాడు.

'రవీ! ఇదంతా... మీకు అరం కావడంలేదా? ఆ రాత్రి... అరరాత్రి మీరు వెళ్లిన తరువాత... నేనెంతగా బాధపడ్డానో... మీకు ఎలా చెప్పను? మీ కోసం ఎంతగా నిరీక్షించానో... మీ కెలా అరమవుతుంది? నన్ను, నా

(తరువాయి 20వ పేజీలో)

:: పరివర్తన ::

(గత సంచిక తరువాయి)

కా నువనుది మీకు అర్పించుకోవాలని...ఎంతగా తపి కున్నానో...మీ కలా తెలియపర్చను? రవీ! ఆతనికాళ్ళ మీద పడి ప్రార్థిస్తున్న మంజులని చూడగానే ఆతనికి తల తిరిగినట్లయింది.

మంజూ! వదు! వదు! నీ పాతివ్రత్యం చెడిపోతుంది. నిన్ను...పవిత్రంగా తప్ప...మరొక విధంగా చూడ లేను. నన్ను వదులు!

చూరంగా పోతున్న రవీని ఆమె విడువకుండా... ఆతనిలో కలిపి పోవాలనీ, తీగలా ఆతనిని అల్లుట పోతోంది.

కతివంగా నిరాకరించివా...ఆమె విపరీతమైన కోరికతో...ఆతనిని అభ్యర్థిస్తోంది.

'మంజూలా! నీవు వివాహితవు! నీ భర్తతో...నువ్వు సుఖంగా కాపురం చేసుకో ఇవ్వుం లేకపోయినా...తల వొగ్గి పెండ్లి చేసుకున్నావు. నీ తల్లి తండ్రుల పెదతనం నీకు...వయసు మళ్ళిన భర్తని ప్రసాదించింది నీవు వాతో కూడితే...నీకులను వల్లించే ఈ సంఘపు ప్రజలు.....

నిన్ను శ్రేణిల్ని చూపుతారు, వతిత అంటారు, నీ వయసుకి తగిన ఈదుగల భర్త నీకు అభించకపోయినా... నీ జీవితం అన్యాయమయి పోయినా...మరి వారికేమీ పట్టదు, వసాను. ఆ...హా...హూ...సంఘం! ఇతరులకి అంతులు పోతే సంఘం...మరి అన్యాయాన్ని ఎందుకు శ్రద్ధిపూటించదు? చెప్పు మంజూ! మరి చెప్పు? మంజూ! శ్రేణి తిపోయిన రవీ అప్పటి కప్పుడే...వల్లిపోయాడు. కటిక చీకటిలో...ఆ కారుచీకటిలో...కలిసి పోయాడు.

మంజూల కులబడింది.

దట్టంగా క్రమ్ముకున్న మేఘాలు వరించి, తేలికయి నట్టే ఆమె హృదయంలో జనించి,కట్టలు శ్రేంచుకున్న కోరికలు...మరునాటి ఉదయభానుడికి ప్రభానంతో... కరిగిపోయాయి.

ఆమె తన భర్తతో అనుకూలవతిగా మనులుకుంటూంది కానీ..రవీ పిచ్చివాడయి కనిగా ఆరుకూ తిరుగు తున్నాడు. 'ఈ సంఘం! కసాయి సంఘం! అన్యాయ మయిపోయిన జీవితాన్ని.....అలాగే...వల్లి, వల్లి ఏడునూ...నోరు మూసుకుని, పడి గడపమంటుంది. సాను భూతి చూపదు! చేయూత నీయదు!

— కమారి బలుసు సరళ

ఆ నాడు...

మహాత్మా గాంధీ రామరాజ్యం ఆశించారు

ఈ నాడు...

రామ్ రాజ్ నిట్టింగ్ ఫ్యాక్టరీవారు.

ప్రజల సుఖాన్ని కోరి:—

- * అంబాసడర్
- * రాజీన్
- * సంజైయ్
- * నీ లార్డ్
- * టిప్ టాప్
- * ప్యాండన్
- * బి-1
- * మెరీనా
- * మైనర్

మొదలగు రఖాల బనియన్నను తయారించి ప్రజలకందించి వారు వాటిని ధరించి చిరకాలం సుఖంగా ఉంచాలని కోరుతున్నారు.

వి వ ర ము ల కు

RAMRAJ KNITTING FACTORY

101, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131, 133, 135, 137, 139, 141, 143, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 173, 175, 177, 179, 181, 183, 185, 187, 189, 191, 193, 195, 197, 199, 201, 203, 205, 207, 209, 211, 213, 215, 217, 219, 221, 223, 225, 227, 229, 231, 233, 235, 237, 239, 241, 243, 245, 247, 249, 251, 253, 255, 257, 259, 261, 263, 265, 267, 269, 271, 273, 275, 277, 279, 281, 283, 285, 287, 289, 291, 293, 295, 297, 299, 301, 303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 317, 319, 321, 323, 325, 327, 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357, 359, 361, 363, 365, 367, 369, 371, 373, 375, 377, 379, 381, 383, 385, 387, 389, 391, 393, 395, 397, 399, 401, 403, 405, 407, 409, 411, 413, 415, 417, 419, 421, 423, 425, 427, 429, 431, 433, 435, 437, 439, 441, 443, 445, 447, 449, 451, 453, 455, 457, 459, 461, 463, 465, 467, 469, 471, 473, 475, 477, 479, 481, 483, 485, 487, 489, 491, 493, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 509, 511, 513, 515, 517, 519, 521, 523, 525, 527, 529, 531, 533, 535, 537, 539, 541, 543, 545, 547, 549, 551, 553, 555, 557, 559, 561, 563, 565, 567, 569, 571, 573, 575, 577, 579, 581, 583, 585, 587, 589, 591, 593, 595, 597, 599, 601, 603, 605, 607, 609, 611, 613, 615, 617, 619, 621, 623, 625, 627, 629, 631, 633, 635, 637, 639, 641, 643, 645, 647, 649, 651, 653, 655, 657, 659, 661, 663, 665, 667, 669, 671, 673, 675, 677, 679, 681, 683, 685, 687, 689, 691, 693, 695, 697, 699, 701, 703, 705, 707, 709, 711, 713, 715, 717, 719, 721, 723, 725, 727, 729, 731, 733, 735, 737, 739, 741, 743, 745, 747, 749, 751, 753, 755, 757, 759, 761, 763, 765, 767, 769, 771, 773, 775, 777, 779, 781, 783, 785, 787, 789, 791, 793, 795, 797, 799, 801, 803, 805, 807, 809, 811, 813, 815, 817, 819, 821, 823, 825, 827, 829, 831, 833, 835, 837, 839, 841, 843, 845, 847, 849, 851, 853, 855, 857, 859, 861, 863, 865, 867, 869, 871, 873, 875, 877, 879, 881, 883, 885, 887, 889, 891, 893, 895, 897, 899, 901, 903, 905, 907, 909, 911, 913, 915, 917, 919, 921, 923, 925, 927, 929, 931, 933, 935, 937, 939, 941, 943, 945, 947, 949, 951, 953, 955, 957, 959, 961, 963, 965, 967, 969, 971, 973, 975, 977, 979, 981, 983, 985, 987, 989, 991, 993, 995, 997, 999

TIRUPUR-4.